

Ранок Кривавої повні

Тиша й прохолода світанку ще не випустили віллу з обіймів, утім вони не зрівняються з безголоссям і вихолодженим ліжком поряд із моїм. Незаймана подушка й бездоганно заправлене простирадло колють очі.

Минуло п'ять років відтоді, як моя сестра востаннє лежала в ньому поруч зі мною, однак я щоранку затамовую подих: набираюся відваги, щоб поглянути на цю порожнечу. А сьогоднішній ранок, день віддають пустою глибшою, аніж зазвичай.

Усідаюся на ліжку й торкаюся підлоги ногами, дозволяючи холоду теракотового кахлю запусити в них пазури. Поспіхом скидаю нічну сорочку, прямую до стільця біля комода й одягаю туніку, яка там чекає на мене. Наша домогосподарка Іда, найімовірніше, залишила її, поки я спала. Закріплюю шкіряний пояс і, не гаючи часу, заплітаю косу й підв'язую її ремінцем зі шкіри. Крихтний глиняний глечик із підношенням, яке я лишила вчора на комоді, досі там, тож я хапаю його. Розміром

він не більший за руку, закоркований червоним воском, завдяки чому вино, яке я налила туди перед сном, не виплескається. Ховаю його в кишені серед складок туніки. Сандали причаїлися під стільцем, беру їх і навшпиньки проходжу до дверей, щоб непомітно вислизнути.

Мерщій перетинаю мозаїчну підлогу коридору, простуючи до головних дверей. От-от готуюся покласти долоню на клямку, коли чую оклик батька:

— Аро!

Вагаюся мить, проте завертаю до вітальні в передній частині вілли. Двері на веранду відчинені, нижній серпанок світанку оповиває кімнату сірими тіннями. Батько майже зливається з ними, сидячи за своїм столом, олійна лампа лле м'яке бурштинове світло на папери. Якщо лампа й випромінює хоч дещицю тепла, вона воліє всіяко обійти обличчя батька.

— Ти готова? — питає він, навіть не позирнувши на мене. Я не маю потреби уточнювати, що саме він має на увазі й до чого треба підготуватися.

Мене проймає дрож, поки стою перед його столом із сандалями в руці, утиснувшись пальцями босих ніг у тверду підлогу. Попри свої шістнадцять зненацька відчуваю себе шестилітньою дівчинкою.

— Готова. Я збиралася вийти на пробіжку й залишити підношення в храмі.

Батько не обдарував мене навіть поглядом. Питаю себе, чи він взагалі бачить папери, але ще більше мене турбує те, чи бачить він мене.

— Добре. Боги завжди вдячні за підношення, а пробіжка підтримає тебе у формі. Не розумію тих інструкторів, які наполягають на скасуванні всіх тренувань

у день Кривавої повні. На мою думку, саме сьогодні варто тренуватися вельми завзято.

— Так, батьку, — погоджуюся, бо що іще може сказати? — Я зустрінуся з тренером на ринзі. Ми проведемо декілька спарингів перед підготовкою до урочистостей.

Я мало не кривлюся від надії у власному голосі — надії на те, що він помітить мене і похвалить.

У мерехтінні від лампи мою увагу привертає батькове обличчя. П'ять років тому, коли обрали Естеллу, я перетворилася на жінку, а батько — наче на старця. Його борода тепер просочена вином, а коричневе волосся посивіло від турбот, перетворивши його на чоловіка вдвічі старшого за свій вік.

— Терон — добрий борець, і боги прихильні до нього. Тобі варто повчитися в нього, Аро, — наставляє батько, і я мерщій погоджуюся. Нарешті він здимає голову, проте в душу мені закрадається відчуття, що батько дивиться не на мене, а крізь мене. — Сьогодні останній Теронів шанс, чи не так? Ганьбою для нього буде залишитися поза увагою богів. Такий парубок міг би стати гордістю Оропусі.

Відчуваю, як боляче чіпляють його слова.

— Одного дня він перетвориться на справжнього чоловіка, і якщо чутки щодо права його народження істинні, тоді, можливо, ця ваша дружба чогось варта. — Аж тоді батько зводить на мене очі, лише на мить, але її достатньо, щоб я зашарілася. Я намагаюся не думати так про Терона й добре знаю, що батько бачить у мені одну-єдину цінність.

Він знову зосереджується на паперах, а я стою посеред безмовної кімнати й чекаю. Мене поглинає відчуття

нікчемності. Нагадую собі розслабитися і не піддаватися йому. Від дня смерті Естелли моє існування перетворилося на тінь. Мені б уже призвичаїтися до цього, і переважно так я і роблю, однак сьогодні... Гадала, сьогодні може бути інакше, і ця іскра надії наразі пропалоє діру в душі. Відчуваю, як вона тліє й перетворюється на попіл.

Батько не видушує ані слова, тож я роблю те саме. Розвертаюся, залишаючи бурштин олійної лампи за спиною, і виходжу в коридор. Беззвучно зачиняю двері вліди за собою, вдихаю на повні груди ранок і затримую його в легенях, допоки не відчуваю в них печіння, а крихітні мушки не заводять танок перед очима. Потому виштовхую з легенів повітря, вирівнюю дихання, узуваю сандалі й зриваюся на біг.

Спринт — це те, що наразі мені конче необхідне. Декілька перших кроків почуваюся пречудово, позаяк тіло ще не усвідомило, що відбувається. Але це не триває вічно. Я мчу вперед, наказуючи кінцівкам рухатися і не збавляти темпу, яким караю себе. Відчуваю енергію, що шугає тілом; відчуваю життя, коли позаду залишаються поля, земля, урожай, оповиті сірим серпанком. Зелень поволі вигулькує на видноколі, бо я наближаюся до гаю, що оточує тренувальний ринг і створює природний бар'єр довкола фермерських угідь і струмка, якому земля мого батька завдячує родючістю.

Із-за горизонту Аполлон уже спрямовує рожеві пальці в блакить. Помічаю величного орла, який високо кружляє в повільному танку, — один із символів Зевса. Цікаво, чи бачить він мене. Вельми на те сподіваюся.

Мчу вздовж горбистого берега, але стишую свій біг перед струмком, тому що доводиться придивлятися,

куди ступати поміж каміння і рослинності. Високі дерева затулили своїми вічними тілами схід сонця. Всо-
тую бажану прохолоду, яку дарує затінок від їхніх гілок,
бо від поту туніка вже прилипла до спини.

Струмок впадає в невеличке озеро, біля якого я зу-
пиняюся, опускаюся на коліна й, посылаючи хвилі по
гладіні, зачерпую руками крижану воду, щоб умитися.
Краплі стікають із підборіддя і падають у воду. Я стою
нерухомо й пильно вглядаюся у відображення, наче Нар-
цис. Утім, на відміну від нього, я в себе не закохана. Від-
ображення показує мені не лише те, що робить мене
такою схожою на Естеллу, але й усе, що нас відрізняє.
У нас із сестрою однакові вилиці й лінія щелепи. Але мій
ніс не подібний до Естелиного, він трохи більший та
кругліший, а в неї ж був ідеально прямий і маленький.
Карі очі в неї відтінку дуба, делікатні й гострі, мої ж очі
видаються завеликими для мого обличчя, але їхній на-
сичено-каштановий колір, що нагадує осінь, завжди був
мені до вподоби.

На відміну від мого, обличчя Естели не мало жод-
ної вади. Я пробігаю пальцями по тонкій срібно-білій
лінії, яку ніколи не цілувало сонце. У відображенні
шрам здається грізним і трохи опуклим на дотик. Він
як нагадування про мій перший тиждень тренувань,
що я розпочала його за кілька днів після того, як боги
вбили Естеллу.

Мій батько належить до стоїків. Він знає, що трену-
вання не вбережуть мене, проте можуть подарувати
шанс у бою. Це те, чого батько не подумав дати моїй
сестрі. На той час мати була невтішна і світу не бачила
за сльозами, тож не суперечила.

Про потурання мені годі було мріяти. Інструкторам
платили не за поблажливість. Вони не давали нам спуску,
загартовували нас. За ці п'ять років я стала непохитною,
наче мармур храму, у якому покоїться тіло моєї сестри.

Я пам'ятаю перший день. Ми мали пройти поле з пе-
решкодами. Окрім мене, були й інші діти, батьки яких
серйозно поставилися до Кривавої повні та її загрози.
Тоді я не вміла керувати диханням під час бігу й пада-
ла на ходу. Плуталася в ногах і спотикалася на шляху
до тренувального рингу. А коли справа дійшла до пе-
решкод, я заледве спромоглася залізити на них. На пер-
шій же скотилася додолу. А то ж був звичайнісінький ба-
лансир зі стовбура впалого дерева. Зараз я, як і всі інші,
навіть сальто через ту колоду здатна зробити. Але тоді
поняття рівноваги й внутрішньої сили в мені не існува-
ло. Кров стікала щокою, збираючись краплею на щелепі
й змішуючись зі сльозами, проте я не спинялася. Упер-
тості мені було не позичати навіть тоді. М'язи горіли,
усі клітини тіла волали від болю, кожен крок під час бі-
гу для розігріву супроводжувався сльозами, однак я не
корилася. Не дозволяли зупинитися думки про Естеллу,
про її неготовність стати обраницею богів і взяти участь
у їхній грі. У мені полум'яніла впевненість: я навчуся,
вимуштрую в собі силу й підготуюся до зустрічі з ними.
До зустрічі із Зевсом.

У моїй сім'ї сталося неймовірне. Естелла була обрана
для участі в Безсмертних іграх, проте так і не повернула-
ся до нас. Не повністю. Не живою. Тепер я, як і мій бать-
ко, не дозволю мойрам мовчки визначати свою долю.

Багато поголосу ходить довкола цих ігор. Дехто ка-
же, що їх вигадали з метою возвеличення найсильніших

із нас. І той факт, що опісля до переможців і вцілілих ставляться як до напівбогів, додає впевненості в правдивості чуток. Інші подекують, що через ігри боги контролюють нас, дозволяють побачити те, що вони можуть забрати абикого й абиколи.

До того як Естелла стала обраницею у вечір Кривавої повні, сімей, які відправляли своїх дітей на тренування, можна було перелічити на пальцях однієї руки. Відтоді, коли боги спиняли свій вибір на комусь з Оропуси, багато води сплило. Ми навіть забули, що таке страх перед місячним затемненням і присутністю безсмертних серед нас, які не лише споглядають згори, але й ладні забрати когось, щойно закривавиться повня. Цю помилку швидко засвоїли, але ще швидше забули.

Минали роки, а Кривава повня досі не приносила звісток про обранців, тривога марніла і зрештою зійшла на нівець. Не для мене або моєї сім'ї, однак достатньо, щоб шеренги тих, хто ступав на тренувальний ринг, вельми проріділи.

Зазвичай тренери виснажують нас спозаранку й до самого заходу сонця, а іноді тримають й опісля. Дехто з вихованців має домашні обов'язки, що дещо врізають їхній час, тож вони тренуються між власними справами. Мене можна вважати щасливицею, бо моє життя цілковито присвячене тренуванням. День у день я прокидаюся, тренуюся, їм, сплю, і так по колу. Усе лише для того, щоб завдяки бойовим навичкам проторувати собі шлях до кінця і вижити, якщо мене оберуть.

Випростовуюся, обтрушую засохлий бруд із долонь і в супроводі народження ранку йду до тренувального рингу. Сумніваюся, що перестріну там когось, окрім

Терона. Він завжди на ринзі: був навіть до того, як боги обрали Естеллу, тренувався щодня, сподіваючись впасти комусь із безсмертних в око й стати обраним.

Мати Терона — надзвичайно вродлива жінка, найгарніша в усьому Оропусі. Подейкують, що сама Афродіта благословила ту при народженні, а також, що цар впадав за нею та спокусив. Опісля він відмовився від одруження і вислав зі своїх володінь, коли жінка вже носила під серцем Терона.

Син однозначно успадкував благословення своєї матері, а впевненість, яку випромінює парубок, змушує мене повірити в правдивість чуток довкола його царського походження. В одному ми з ним схожі: обоє волимо повернути увагу богів. Стати обранцем для ігор — це його спосіб довести нетямущому батькові свою важливість, а для мене — можливість помститися за сестру.

Утім, на відміну від Терона, сьогоднішня Кривава повня для мене не остання. Щоб повернути увагу богів, у мене попереду ще пара років.

Від цієї думки хочеться фиркнути, до того ж носа торкається легкий солодкий аромат. Іду за ним і невдовзі нашттовхуюся на сплутаний клубок диких півоній, що простягають свої руки-стебла крізь непроглядний зелений чагарник, котрий розкинувся вздовж річки.

Зупиняюся та вдихаю на повні груди, обійнявши пальцями стебло однієї з чарівних квіток, після чого зриваю півонію.

Ніжно ховаю цвіт у кишеню з іншого боку туніки, не бажаючи потривожити підношення для Зевса.